

Andet er det en Fordel for Fiskerne, at de Redskaber, der bruges et Sted, ogsaa kan anvendes paa et andet, for det Tredie vil det overordentlig lette Tilsynet, og da det er bekendt, at der med de nu autoriserede smaamaskede Garn, s. Ex. Nale- og Sildevaad, kan fanges Nal og Silde af saa liden Størrelse, at disse kun har ubetydelig Salgsverdi, ikke at tale om, at det ikke kan undgaaes at fange Yngel af andre Fiskearter, saa synes det afgjort, at det ikke er ønskeligt at faae mindre maskede Garn indførte; men da det er bekendt, at Loven ikke, paa forskellige Steder, har været overholdt, maa det anses for humant overfor Fiskerne, at der bliver en kortere Overgangstid, saaledes at de allerede anstaffede Garn kunne blive opbrugte. (Endringsforslag Nr. 87).

Mindretallet anser det for saare uheldigt, at hele Vestkysten bliver aldeles uden Beskyttelse, idet der langs denne findes et betydeligt Fiskeri med faststaaende Redskaber eller saadanne, som bruges af de stedlige Fiskere; der findes saaledes i Hjørring, Lihsted, Ringkjøbing og Ribe Amtet langs Vesterhavskysten Tusinder af Fiskere, der alene i Vesterhavet fiske til en Verdi af over 1 Mill. Kr. aarlig, og paa et enkelt Sted af ca. 5½ Mils Kyststrækning findes 1,400,000 Kroge, der tilligemed nogle andre Redskaber giver et aarligt Udbytte af 79,000 Kr.

Da det nu er en bekendt Sag, at Indskiland ved en nyere Lovgivning særlig freder sin Kyststrækning for Brugen af opfiskende Redskaber og Udelæggelse af Fiskeyngel, og at det praktiske engelske Folk ad privat Vei søger at beskytte Storbritanniens og Irlands Kyster samt Floder, Søer og andre Indvande imod Brugen af skadelige Redskaber, samt opmuntres til Fredning af Fiskene i Vegetiden ved den saakaldte »Fishery Preservation Association«, kan den af flere Medlemmer foreslaaede Vei let føre til, at Fremmebe for kortere eller længere Tid tage Ophold her i Landet og ved Leiede Folk fiske saaledes og med saadanne Redskaber, at vore egne Fiskere fortrænges derved, at deres brugelige Redskaber ødelægges.

Kapitel 3.

Fiskeri i Limfjorden.

I Almindelighed skal Mindretallet bemærke, at for Limfjorden har man en fastere Grundvold at bygge en Lovgivning paa end for de øvrige Bunde, da her kendes Traditionen af de forskjellige tidligere gjældende Bestemmelser lige fra Christian den Andens Forordning af 1515 og indtil Nutiden. I det saaledes hengaaede Lidsrum har der været Indskrænkning i Brugen af smaamaskede Garn,

Nale- og Bøtvaad, saavidt skjønnes med meget faa, enkelte Undtagelser, og i kortere Tidsperioder have endog saadanne Garn været aldeles forbudte og ellers i den øvrige Tid kun tilladte i to Maaneder, indtil Loven af 1857, der tillod Brugen i tre; ligeledes har der idetmindste siden Christian den Tredies Reces været paabudt, hvilken Maaskevidde forskellige Garn maatte have for at bruges. Nævnte Reces paabød, at der skulde hænges Skjelde paa Naadhusene, hvorefter Garnene skulde bindes. Den konstanteste Lovgivning om Limfjordsfiskeriet er Fdg. af 1750 med Tillæg af Fdg. af 1761, thi de Principer og de Forhold, der ved disse indførtes, bestode i det Væsentligste indtil 1861. Loven af 1857 kan kun betragtes som en Revision af Fdg. af 1750, og først 1867 forlod man aldeles de Principer, som da havde bestaaet over et Aarhundrede, nemlig de for Yngelen fredebe Bunde for smaamaskede Garn (Nale- og Bøtvaad), vistnok nærmest paa Grund af Regjeringens daværende Fiskerikonstulents mindre heldige Indflydelse; thi den isorveien nedsatte Kommission, som dog utvivlsomt var noget paavirket af ham, udtalte dog som sin Overbevisning, at en tiltagende Anvendelse af smaamaskede Garn (Nale- og Bøtvaad) vilde føre til Fiskeriets fuldstændige Udelæggelse, og foreslog derfor Opretholdelse af laaede Bunde for følgende Dele af Fjorden: fra Aalborg til Grundene vest for Løgstør, Hjarbæk Bugt syd for Birksund, Rilen og Kriis Vig; men desuagtet ophævede man ved Loven af 1867 ikke alene de for de smaamaskede Nalevaad fredebe Strækninger, men tillod Brugen af disse overalt paa Fjorden i fire Maaneder, een Maaned længere end før, og paa en mere opfiskende Brugsmaade ved at tillade, at Vaadet drøges til Vaad. Denne Lov bestod imidlertid i sin fulde Udstrækning ikke længere end til 25de Marts 1872, da det ved denne paa hele Strækningen fra Løgstør til Hals og den Del af Fjorden, der ligger Syd for Birksund, bestemtes, at Brugen af Nalevaad indskrænktes til lidt over tre Maaneder. Som det synes af de indkomne Beretninger, har Loven af 1867 haft en mindre heldig Indflydelse paa Fiskeriet, jvf. Bilag 2.

Uagtet Mindretallet maa erkjende, at Loven af 1857 var en for Fiskeriet heldig Lov, og paa hvilken de foreslaaede Bestemmelser væsentlig ere byggede, tør man dog ikke nu tilraade at foretage større Forandringer fra de ved Loven af 1867 indførte Forhold; dog mener man at burde anbefale, at enkelte Dele af Fjorden fredes for det smaamaskede Nalevaad Næret rundt, særlig for Yngelens Skuld; derimod tør man ikke anbefale at forandre de nugældende Bestemmelser, at Vaad drages til Vaad, da det er utvivlsomt, at denne Brugsmaade giver forholdsvis det bedste Udbytte, og selv om det kunde godtgjøres, at denne var mindre heldig for Fjordbunden, ses dog ikke rettere end at, da Østersstræbere tillades, kan Snurre,